

Kenneth E. Hagin

Az eredménnyel járó ima

1. fejezet: Kövesd a szabályokat, hogy eredményeket láss

„Imádkozzatok minden időben a Szellem által, és evégett virrasszatok teljes állhatatossággal...” (Csia)

„minden imádságban és könyörgésben imádkozzatok minden időszakban Szellemben és evégett virrasszatok minden kitartással és könyörgéssel...” (Vida)

(Efézus 2,18.)

Különböző fajta imádságok vannak épp úgy, ahogyan a sportban különböző játékok vannak, mindegyik a saját szabályaival. A baseballra érvényes szabályok nem érvényesek a futballra. Ha megpróbálnád ugyanazon szabályokat használni, zűrzavarba kerülnél.

Hasonlóképpen vannak bizonyos fajta imákat kormányozó szabályok, vagy szellemi törvények, de azok nem alkalmazhatók másfajta imákhoz. Néha azt a hibát követjük el, hogy mindenféle imát összehordunk, aztán nem látjuk a kívánt eredményt.

Amint benézünk Isten Igéjébe, hogy felfedjük azt a fajta imát, ami eredményeket hoz, figyeljük meg újra igerészüNKet az Efézus 6,18-at. Moffat fordítása úgy szól: *„Imádkozva... mindenféle imával.”* Egy másik fordítás így hangzik: *„Imádkozva... az ima minden módján.”*

Például némelyek úgy gondolják, hogy minden imának e szavakkal kell végződnie: „ha ez a te akaratod.” Azt mondják, így imádkozott Jézus. Jézus viszont nem mindig imádkozott így. Amikor Jézus Lázár sírjánál imádkozott, nem így imádkozott: „Ha ez a te akaratod”. Azt mondta: *„Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.”* (János 11,41.) Azután megparancsolta Lázárnak, hogy jöjjön ki és Lázár kijött.

Ez az ima a körülmények megváltoztatására szolgált. Amikor imádkozol valamiért, vagy körülmények megváltoztatásáért, sose imádkozz így: „ha”. Ha ezt teszed, akkor a helytelen szabályt használod, és nem működik a dolog.

Az egyetlen imafajta, amelybe Jézus belefoglalta a „ha” szót, az odaszentelés és az áldozathozatal imája volt. A Getszemáni kertben így imádkozott: *„Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, de ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg!”* (Lukács 22,42.) Jézus nem azért imádkozott, hogy megváltoztasson valamit. Az odaszentelés és áldozat imáját mondta. Eme imában pedig be kell tennünk a „ha” szót, mert készek akarunk lenni annak megítélésére, amit Jézus kíván tőlünk.

Amikor arról van szó, hogy higgyünk Istenben valaminek az érdekében, nem úgy kell imádkoznunk: „Ha ez a te akaratod.” Már megkaptuk Isten ígését az Ő Igéjében. Ő akarja azt, hogy szükségünk beteljenek. Azt olvassuk a Márk 11,24-ben: *„akármért imádkoztok is, higgyétek, hogy már megkaptátok, amit kértek, és meglesz nektek!”*

Fel kell ismernünk, hogy Isten akarata az összes (szellemi, testi és anyagi) szükségünk betöltése.

Bár nem az Ószövetségben élünk, jobban megérthetjük Isten természetét, ha az Ószövetséget tanulmányozzuk. Ott azt látjuk, hogy Isten népének többet ígért a szellemi áldásoknál. Azt is megígérte, hogy pénzügyileg és anyagiilag virágozni fognak. Megígérte, hogy elveszi tőlük a betegséget és napjaik számát teljessé teszi.

„Az Úrnak, a ti Isteneteknek adjátok meg a köteles tiszteletet. Akkor megáldom kenyeredet és vizedet, s távol tartom tőled a betegségeket. Országodban nem lesz asszony, aki elvetél vagy meddő marad, s életed napjait teljessé teszem.” (2.Móz. 23,25-26. Katolikus ford.).

A Zsoltárok 105,37-ben azt olvassuk, hogy amikor az Izraeliták megszabadultak Egyiptomból, nem volt köztük erőtlén (beteg) – bár mintegy 2 millióan voltak!

Istent minden érdekli, ami életünket érinti és Ő gondoskodott rólunk. Megígérte az ószövetségi szenteknek, hogy ha megtartják parancsait, akkor a föld javait fogják enni. Ez arra utal, hogy anyagilag virágoznunk kell. Az Újszövetség lényegileg ugyanezt mondja: *„Szerettem, mindenben kívánom, jól menjen sorod (jól haladjon utad) és egészséges légy, mint ahogy jó úton halad a lelked,”* (3.János 1,2. Vida)

Jézus azt mondta, hogy Ő jó ajándékokat fog adni gyermekeinek, mert törődik velünk. Szívünk kívánságairól beszél és elmondja nekünk, hogyan szerezzük meg azokat. Járjunk a szabályok szerint!

Az Ige, ami ezt mondja: *„akármért imádkoztok is, higgyétek, hogy már megkaptátok, amit kértek, és meglesz nektek!”* (Márk 11,24. Csia) – a hit imájáról beszél. Ez elsődlegesen egy egyéni helyzet. A te vágyaidra vonatkozik. Ekkor te imádkozol, nem valaki más imádkozik veled. Nem valaki más ért egyet veled. Amikor te imádkozol, te hiszed, hogy te kapsz. Ha ezt teszed, akkor meglesz neked, *„amit könyörgésedben kérsz”*. Eredményeket fogsz látni!

Ezt működtethetem a magam számára, de nem mindig működtethetem neked.

Az akaratod is kell ehhez. Egy ember hitetlensége megsemmisítheti valaki másnak a hitből való imáját. Keresztény csecsemőket általában hordozhat az érett keresztény hite, de egy bizonyos időszak után Isten elvárja tőlük, hogy fejlesszék saját imaéletüket és saját hitüket.

Sokszor láttam erre példát az aratási munkában töltött éveim alatt. Ama gyülekezeti összejöveteleken főleg a hitről és gyógyulásról tanítottam. Az összejövetelek vége felé időt szántunk kérdésekre és válaszokra. Egyik ismételt feltejtett kérdés ez volt: *„Miért van az, hogy amikor új hívő voltam, mindig megkaptam gyógyulásomat, amikor imádkoztak értem, de most már sose gyógyulok meg?”*

Azzal a kijelentéssel felelek, hogy az új keresztyének olyanok, mint a csecsemők. Senki sem születik felnőtt keresztyénnek. Isten azt akarja, hogy nőjünk és érjünk. Sajnáljuk azokat, akik testileg torzok és akik sose fejlődtek ki teljesen. Ugyanezt a résztvetet kell éreznünk azok iránt, akik szellemileg nem nőnek.

Amikor megtértél, csecsemő voltál. Természetesen a pásztor hordozhatott téged a hitén. Imádkoztak érted keresztyének, akik hordoztak téged és hitük működött neked. Egy idő után azonban Isten tudta, hogy alkalmas volt növekedésre, akár nőttél, akár nem. Azt mondta: *„Ideje, hogy letegyük ezt a nagy csecsemőt és menni hagyjuk.”* Akkor valójában egy síró baba volt a kezünkön. Sokan jobban szeretnék, ha még mindig cipelnék őket.

Pásztorként észrevettem, hogy vannak emberek, akik elsődlegesen az én hitem alapján gyógyultak meg. A legkönnyebb dolog volt a világon az új megtérteknek, vagy olyanoknak, akik csecsemők voltak az isteni gyógyulás témájában, hogy meggyógyuljanak. Azokat volt a legnehezebb gyógyuláshoz juttatni, akik a legrégebben voltak keresztyének.

A II. világháború után az isteni gyógyulásban volt ébredés Amerikában. 1947 körül kezdődött és 10 évig tartott. Különböző evangélistákkal beszéltem, akik gyógyító szolgálatban álltak és mindegyikük ugyanezt mondta: *„Nem lehet az embereket gyógyuláshoz juttatni, csak miután az imasorban már nincsenek teljes evangéliumi keresztyének”!*

Kb. 6 héttel egy összejövetel után, amit egy vezető evangélista tartott az 1950-es években, közvélemény kutatást tartottak több ezer emberrel, akiknek 2 kérdést tettek fel: *„Kapott ön gyógyulást, amikor ez az ember önre tette a kezét és imádkozott? Megvan még a gyógyulása?”*

Kb. 6000 kártya tért vissza a feladókhoz és e mennyiségből a teljes evangéliumi embereknek csak 3 %-a mondta azt, hogy meggyógyult. A hagyományos egyházakból valóknak viszont 70 %-a gyógyult meg és 70 % azt írta, hogy még 6 hét múlva is gyógyult.

Mi volt az eltérés? Isten többet várt azoktól, akik tanítást kaptak. Isten elvárja saját hitük működtetését azoktól, akik ismerik a teljes evangéliumot. Mégis ők sokszor csecsemők akarnak maradni.

Az egyik gyülekezetben, ahol feleségemmel pásztorokdtunk, minden szombat este gyógyító szolgálatot tartottunk. Az egyik gyülekezeti tagunk egy ízületi gyulladásban szenvedő asszony volt. Teste merev volt, mint egy tábla. Ha kivették a tolókcsuból és a padlóra állították, olyan volt, mintha le akarna ülni, ilyen merev volt a teste.

Bár tolókcsuba kényszerült, tudott főzni magára és el tudta végezni a házimunkákat. Ha influenzát, vagy bármilyen kisebb betegséget kapott, imádkozhattunk érte és ő meggyógyult.

Végül egyik nap elmentünk az otthonába imádkozni és eldöntöttük, hogy látni fogjuk őt megszabadulni abból a tolókcsuból. Ahogy imádkoztunk, Isten ereje leszállt rá és felemelte a székéből a levegőbe, kint a szék előtt! „Ó, ó, ó” – kezdte mondogatni, ahogy hátranyúlt azzal a kis torz kezeivel és maga alá húzta a széket. Ekkor visszaesett a székbe.

Rám utattam és így szóltam: „Testvérnő, önnek ugye egy csepp hite sincs?” (Mégváltott és Szent Szellemmel telt volt, de úgy értettem ezt, hogy ő nem hisz a gyógyulásában.)

Gondolkodás nélkül kijelentette: „Nem, Hagin testvér, nincs. Nem hiszem, hogy valaha is meggyógyulok. E székéből fogok a sírba szállni.”

Ezt mondta és így is lett.

Mi nem voltunk hibásak. Ráimádkoztuk Isten gyógyító erejét arra az asszonyra. Ha hitt volna és elvette volna ezt az erőt, az kilazította volna őt és meggyógyított volna testében minden ízületet. Ezért tartunk szemináriumokat és más összejöveteleket – hogy tanítsunk az embereknek és így nőhessen hitük.

Évekkel ezelőtt megtudtam, hogy nővéremnek rákja van. Imában az Úrhoz mentem a kedvéért. Harcoltam az ördöggel az életéért. Az Úr azt mondta nekem, hogy ő élni fog, nem hal meg. A rák kisebb lett és nővérem tünetmentessé vált. 5 év telt el és aztán kifejlődött egy teljesen másfajta rák teste egy másik részében. Nem volt köze az első rákhoz, másfajta volt.

Nővérem lefogyott 37 kilóra. Az Úr mondta nekem, hogy meg fog halni. Egyre kérdeztem az Urat, miért nem tudom megváltoztatni a végkifejletet, ő azt mondta, hogy nővéremnek 5 év állt rendelkezésére, hogy tanulmányozza az Igét és felépítse hitét (megváltott volt), de ő nem tette ezt meg. Az Úr közölte velem, hogy meg fog halni és így is lett. Ez egy szomorú példa, de igaz.

Ha a gyülekezet növekszik, akkor folyamatosan lesznek csecsemők Krisztusban. Ha viszont a gyülekezetben mindenki csecsemő maradna, ki gondozná ezeket az újakat? Egy evangélistát elsődlegesen az elveszettek megnyerése érdekel. Ha viszont mindenki evangélista lenne, a megtért emberek mind csecsemők lennének. Isten látta, hogy a csecsemőknek pásztorra van szükségük és pásztorokat helyezett a gyülekezetbe. Azt akarta, hogy a juhok legeljenek. Tanítókat is helyezett a gyülekezetbe, hogy segítsenek az embereknek hitük növelésében és igeismeretük gyarapításában.

Fiam, aki több, mint 40 éves, felszentelt szolgálo. Élete első 15 évében a hitemen hordoztam őt és imádkoztam helyette. Mindig megkapta gyógyulását. Amikor viszont Ken 15 éves volt, komoly fülfertőzést kapott. Füle valóban fáj és orvoshoz akart menni. Az orvosi mondta, hogy egyik fülében gyógyíthatatlan gombás állapot van, amit valószínűleg úszáskor kapott.

Kennek mindig vissza kellett mennie az orvoshoz, hogy kitisztítsa a fülét. Az orvos azt mondta, hogy ama füle valószínűleg süket lesz és az egész életében gondot fog neki okozni.

Az Úr azt mondta nekem, hogy elvárja fiamtól, járjon abban a fényben, amiről tud, mert ismeri az utat. Az Úr azt mondta, az én imám nem fog többé működni neki.

Karácsonykor vissza kellett vinnem Kent az orvoshoz, hogy füléből újra kitisztítsák a gombát. Az orvosok azt mondták, többé nem úszhat, mert minél többet van víz közelében, annál gyorsabban nő a gomba. Megmondtam fiamnak, mit közölt velem az Úr. Azt mondtam neki, hogy neki kell hinnie Istenben önmagáért.

Ken rám nézett, még mindig az én hitemet akarta használni saját gyógyulásáért. Megmondtam neki, hogy mellette fogok térdelni, amikor imádkozik, de én egyáltalán nem fogok imádkozni, neki kell önmagáért imádkozni. Ő imádkozott és megkapta a gyógyulását. Évek teltek el és a gomba sose került elő újra.

Ha az emberek természetes hajlamukat követik, csecsemők akarnak maradni és valaki mással akarják cipeltetni magukat. Elmondhatod azonban a hit imáját önmagadért, de ne mondd többé azt, hogy nem tudod.

A következő Igében mindenhol, ahol a „te” szót látod, helyettesítsd be a nevedet:

„Azért mondom NEKTEK: amit könyörgésetekben TI kértek, higgyétek, hogy TI mindazt megnyertétek és meglesz az NEKTEK.” (Márk 11,24.)

vagy... „*akármiért is imádkozom, hiszem, hogy már megkaptam, amit kérek, és meglesz nekem!*”

Ezt tette fiam, amikor imádkozott. Amikor felkeltünk térdünkről, semmi bizonyítékkal nem rendelkezett a gyógyulására. Amikor viszont megkérdeztem, meggyógyult-e, azt felelte: „Igen!” Azt mondta, meggyógyult, mert a Bibliában az áll.

Akkor is meg kell vallanod Istent és hinned kell Benne, ha még nem nyilvánultak meg a dolgok, amelyeket imában kívántál. Meg kell állnod a helyedet. Ha valaki megkérdez, mondd, hogy hiszed, Isten hallott téged. Mondd meg a kérdezőnek, hogy nem érdekel, mit mond az ördög, mert Istennek és az Ő Igéjének hiszel.

Akkor eredményeket fogsz látni!

Ebben biztos vagyok: Sokat elszalasztunk abból, amit Isten tartogat a számunkra, mert nem szánunk időt arra, hogy az imádás és az Úr felé való szolgálat magatartásába jussunk.

Ennek egyik bibliai példáját találjuk az Apostolok cselekedetei 16. fejezetében. Pált és Szilást letartóztatták Filippiben, ahova elmentek az evangéliumot prédikálni. Sok sebből véreztek a verés után és börtönbe vetették őket. A foglár megbízta, hogy nagyon vigyázzon rájuk, „*aki ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és lábaikat beszorította a (fa)kalodába.*” (Apcs. 16,2. Vida).

Figyeld meg különösen a 25. verset: „*Éjjeltájban pedig Pál és Szilás imádkoztak és dicséretet (dicséneket) énekeltek az Istennek, a foglyok pedig hallgatták őket.*”

Biztosan nem énekelhettek néhány olyan éneket, amit mi szoktunk, mert sok énekünk nem dicséri Istent. Énekeink túl gyakran inkább panaszok, mint dicséret. Úgy tűnik, az énekek, a „szegény öreg én” magatartást képviselik – az életem nyomorogva, eltiportan, sötét völgyekben vánszorgunk végig. Legnagyobb részben az énekek rólunk szólnak – mit teszünk és mily kegyetlen az élet. Ha bármit éneklünk a mennyről, az arról szól, amikor majd mindnyájan odajutunk. Ez még mindig nem dicséri egyáltalán Istent.

Pál és Szilás viszont dicséretet énekeltek Istennek. Figyeld meg azt is, hogy a foglyok hallgatták őket. Nem csendben csinálták ezt!

„Ha Pál és Szilás olyan lett volna, mint ma sokan, az imádkozás és dicséret éneklése helyett zúgolódtak és panaszkodtak volna. Az Ige pedig valahogy így hangozhatna: „Éjjel tájban Pál és Szilás zúgolódott, panaszkodott és Szilás oldalba bökte Pált és megkérdezte: Pál itt vagy még?”

Nagyon sötét van, tehát Pál visszakérdez: „Hol máshol lehetnék?”

Szilás azt mondta volna: „Ugye, Pál, tudod, hogy eltévesztetted Isten útját?”

Mialatt Pál próbálja kitalálni, hol rontotta el a dolgot, Szilás így folytatja: „Mondok neked valamit, amikor az ördögöt szolgáltam, sose vetettek börtönbe. Nem tudom, miért engedi Isten, hogy ez történjen velünk. Hiszen, ha valaha kijutok innen – és hiszem, hogy kijutok –, szégyellek majd hazamenni, mert vén börtöntölteléknek fognak hívni: „Mondom neked, Pál rossz lóra tettem – ennyi az egész.”

„Igen” – feleli Pál –, eltévesztettük valahol és mondom neked, szegény hátam valóban nagyon fáj. Tudod, tényleg azt gondoltam, hogy Isten beszélt velem abban a látomásban, de ha Isten lett volna abban, akkor sikerrel jártunk volna.”

12 évi pásztorkodásom alatt számos gyülekezeti tagomtól hallottam hasonló dolgokat. „Sose mentek ilyen rosszul a dolgok, amikor az ördögöt szolgáltam” – mondták némelyek, amikor próba került az útjukba. Hogyan segíts ilyen embereknek?

Nos, mosolyogtam és így szóltam: „Isten meg fogja bocsátani neked ezt is, ha megtérsz.”

Pál és Szilás tényleg bajban volt, ugye? A belső tömlőbe lökték őket. Sok ütéssel verték el őket, amíg a hátuk már vérzett. Lábukat fakalodába zárták. Biztos vagyok benne, hogy nagy testi fájdalmaik voltak.

Ez sötét óra volt számukra, de Pál és Szilás, bár börtönben voltak, nem hagyták, hogy a börtön is beléjük kerüljön. Ezért szenvednek vereséget sokan.

2. fejezet: Változtasd a kérést dicsőítéssé

„Amikor ezek az emberek az Úrnak szolgáltak és börtöltek, így szólt hozzájuk a Szent Szellem: „Válasszátok külön nekem Barnabást és Sault! Én választottam ki őket, hogy elvégezzenek egy különleges feladatot.

(Apcsel. 13,2. EFO)

Gyakran úgy tűnik, hogy az egyetlen imafajta, amit ismerünk, a kérés. Mindig kérünk (avagy könyörgünk) Istenhez, hogy tegyen meg valamit és természetesen ez igei. A fent idézett Igében azonban azok a keresztények semminek a megtételére nem kérték meg Istent. *„Szolgáltak az Úrnak és börtöltek...”*

Legtöbb gyülekezeti szolgálatunkat úgy terveztük el, hogy összejövünk és szolgálunk egymásnak. Énekelünk, de nagyon kevés énekkel szolgálunk az Úrnak. Ehelyett egymásnak szolgálunk. Odailő módon énekelünk, de mégsem az Úrnak szolgálunk, hanem egymásnak.

Amikor imádkozunk, imánk elsődlegesen kérés. Kérjük az Urat, hogy jöjjön közénk, jelentsse ki Magát köztünk, töltsse be szükségünket. Amikor a szolgáltól beszél, nem az Úrnak szolgál, hanem a gyülekezetnek. Amikor pedig vége a szolgálatnak, ha van időnk várni Istenre, általában ezek az imák is kérések.

Tudjuk, hogy Isten törődik velünk és be akarja tölteni szükségünket. Jézus azt mondta, hogy mennyei Atyánk tudja, mire van szükségünk és kérnünk kell Őt, hogy töltsse be a szükségeket. Az idő legnagyobb részében viszont olyanok vagyunk, mint a kisleány, aki azt mondta: „A nevem Jimmy és mindent el fogok fogadni, amit adsz nekem!”

Szükségünk van alkalmakra, amikor várunk Istenre és szolgálunk az Úrnak, alkalmakra, amikor nem kérünk semmit, hanem szolgálunk Neki. Talán már szánunk erre időt egyéni imaéletünkben, de szükségünk van az efajta imára csoportként, avagy gyülekezetként is. Isten mozdulhat az efajta légkörben. Amint ők szolgáltak az Úrnak és börtöltek – mondja Igénk –, a Szent Szellem kijelentette Magát.

Isten azért alkotta az embert, hogy közösségben legyen Vele. Ő az Atyánk, mert Istentől születünk. Ebben biztos vagyok: egy földi szülő se élvezi jobban a közösséget gyerekeivel, mint ahogy Isten élvezi az Ő gyerekeinek közösségét.

Egyik összejövetelen, amit tartottam, azt mondtam az embereknek a 6. hét után: „Tartsunk néhány más fajta szolgálatot. Szeretném, ha eljőnnénk és szolgálnánk az Úrnak. Olvashatok egy kis Igét, vagy tehetek néhány megjegyzést, de nem fogok sokat prédikálni, vagy tanítani. Nem fogunk azért jönni, hogy kérjünk Istentől; várni fogunk az Úrra és szolgálunk Neki.”

„Nem azt akarom, hogy eljőjünk és várjunk 10 percet. Szeretném, ha ama gondolat jönnék, hogy legalább egy órát fogunk várni. Szolgálni fogunk az Úrnak – megmondjuk Neki, mennyire szeretjük és megköszönjük jóságát és kegyelmét.”

Az emberek eljöttek és dicsérték az Urat. Rájöttem, hogy akarnak várni Istenre. Ebben a fajta légkörben Isten nagyon szokatlan módokon szolgált nekünk. Bár ez évekkel ezelőtt történt, még ma is történnek dolgok annak eredményeként, amit az Úr ama szolgálatokon tett.

Mindenkinek van ilyen, vagy olyan baja. Az élet viharai mindannyiunkat megkorbácsoltak. Magatartásunk – ahogyan egy helyzetre nézünk, és ahogyan elfogadjuk azt – jelenti azonban a különbséget abban, hogy jövünk ki belőle, vagy kijutunk-e egyáltalán.

A mi éjjeli óráinkban, amikor nem értjük, miért történtek a dolgok, akkor is, ha a tőlünk telhető legjobbat tettük, nézzünk Pálra és Szilásra. Végül is ők nem kényszerítésre mentek Filippibe. Az Úr munkáját kellett végezniük. Nem jártak kívül Isten akaratán.

Néha, amikor a dolgok nem mennek jól, az emberek azt gondolják:

„Ez biztosan nem Isten akarata szerinti.” Vagy megkérdezik: „Milyen szörnyű bűnt követtem el, hogy Isten ezt volt kénytelen rám küldeni?” Nem Isten küldte a bajt, hanem az ördög. Nem Isten verte Pált és Szilást, hanem istentelen emberek. Nem Isten lázította fel ama istentelen fickókat, hanem az ördög.

Az üldözés, csapások és nyomasztó környezet ellenére *„Éjjeltájban pedig Pál és Szilás imádkoztak és dicséretet (dicséneket) énekeltek az Istennek, a foglyok pedig hallgatták őket.”* Nem csendben csinálták ezt! Éjjelkor hangosan dicsérték Istent a börtönben.

A korai tanítványok jellemzője volt, hogy folyton Istent dicsőítették. Azt olvassuk a Lukács 24,50-53-ban:

„kivezette őket Betániához közel, és felemelte kezeit, megáldotta őket, és történt, hogy amíg áldotta őket, eltávolodott (elvált) tőlük (és felvitetett az égbe) és azok (imádva őt) visszatértek Jeruzsálembe nagy örömmel, és mindenkor a templomépületben voltak és dicsérve áldották az Istent.” (Lukács 24,50-53. Vida)

Aztán figyelj meg az Apcsel. 2. fejezetének a 46. és 47. versét:

„Naponként pedig kitartottak egy szívvel-lélekkel a templomépületben, kenyeret-törve pedig házanként (otthon) táplálékot vettek magukhoz örvendező ujjongásban és egyszerű szívvel; dicsőítették az Istent és kedvességet találtak az egész nép előtt. Az Úr pedig naponként megmentettekkel gyarapította számukat (vagy „...naponta csatolt az ekléziához megmenekülőket.”).” (Apcsel. 2,46-47. Vida)

Figyeld meg ezt a kifejezést: „örvendező ujjongásban és egyszerű (tisza) szívvel dicsőítették Istent”. Ez az egyik oka, hogy a korai keresztények szolgálata olyan hatékony volt, mindez a szívük állandó örömeiben rejtett és abban, hogy folyton dicsérték Istent.

Isten imádása és dicsőítése a korai keresztények mindennapi életének része volt. Nem olyasmi, amit alkalmanként tettek. Ma túl sokszor látunk embereket, akik kb. fél évenként egyszer imádkozzák át magukat. Azt kellene inkább írunk rólunk, hogy „alkalmanként”, vagy talán „fél évenként” dicsérték Istent, ahelyett, hogy „naponta” vagy „állandóan”, ahogy az újszövetségi hívők tették.

A néhai Smith Wigglesworth egyszer azt mondta: „Minden reggel az első dolog, amikor kiszállok az ágyból az, hogy kiugrom. Nem csak kikászálódok, hanem kiugrom. Amikor pedig lábam a padlóhoz ér, így szólok: Dicsőség az Úrnak! Minden reggel pedig dicsérem Istent.”

Ez jó mód a nap elkezdésére!

Amikor Pált és Szilást börtönbe vetették Filippiben, csak természetes volt, hogy dicséretet énekeltek Istennek. Nem csak a foglyok hallották őket, hanem Isten is. Hirtelen akkora földrengés lett, hogy a börtön alapjai megremegtek! Az összes ajtó kitérült. Mindenkinek a kötelékei (láncái) leoldódtak. Amíg dicsérték Istent, jött a szabadulás!

Ennek egyik ószövetségi párhuzama található a 2. Krónika 20-ban, amikor Jósafát kiment az ellenség ellen. Három hadsereg – az ammoniták, a moabiták és a Seir-hegy lakói – egyesültek Jósafát ellen. Neki nem volt elég embere, hogy megálljon ellenük, tehát összehívott egy ima-összejövetelt. Az emberek böjtöltek és imádkoztak.

Isten Szellem egy fiatalemberre szállt a gyülekezetben, aki felállt és prófétált. Az Úr ott mondta nekik, hogy ne féljenek. Megmondta nekik, hol az ellenség és utasította őket, hogy menjenek ellenük, mert az Úr csatája ez.

Másnap reggel az ellenség ellen vonultak és a Biblia szerint az imád(koz)ókat elől állították föl. Képzeld el ezeket az embereket, amint 3 seregnyi képzett katona ellen vonulnak, akiknek kardjuk, dárdájuk és lándzsájuk

volt. Épp elől vezették Isten seregének felvonulását az imád(koz)ók. Nem egy kardos vagy dárdás férfi vezette őket, hanem éneklő és az Urat dicsérő emberek.

Ők az Úrnak szolgáltak. Ahogy meneteltek, így kiabáltak:

„Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az Ő irgalmassága.” (Károli)

„Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!” (UFO)

„Dicsérjétek az Urat, mert irgalmassága mindörökké tart.” (Káldi)

„Tegyetek (meg)vallást az Úrról, hogy örökkévaló az Ő irgalma.” (Kecskeméthy)

(2.Krón. 20,21.)

A következő versben látjuk, mi történt ennek eredményeként: *„Mihelyt felhangzott a dicsőítő és magasztaló ének, az Úr a lesben álló csapatokat azok ellen fordította, akik Júda ellen vonultak: Ammonnak, Moábnak és Szeirnek fiai ellen. Így ezek vereséget szenvedtek.”* (2.Krón. 20,22. Katolikus ford.)

Amikor elkezdtek énekelni és dicsérni Istent, akkor Ő tett valamit népéért. Látták Isten erejének megnyilvánulását. Nem kellett előhúzniuk egy kardot, sem egy dárdát nem kellett elhajítaniuk. Az ellenség elmenekült és minden javait otthagya. Annyi volt a zsákmány, hogy 3 napig tartott összeszedni és hazavinni!

Pál és Szilás lábai kalodában voltak. Hátuk vérzett. Természetes nézőpontból minden okuk megvolt a letörtségre. Éjjélkor azonban, amint ők szolgáltak Istennek, Isten erejének megnyilvánulása jött oda.

Ma sokan vannak, akik egyre imádkoznak és kérik Istent, hogy mozduljon a javukra. Ha abbahagnák a könyörgést és dicsőítésbe kezdenének, Isten annyit adna nekik, hogy egyszerre nem tudnák hazavinni!

Szükségünk van dicsőítő szolgálatok tartására, ahol összejövünk Isten dicséretére és az Úr felé való szolgálatra – nem egymásnak szolgálni – nem egymás előtt hencegni – nem azt elmondani, mim van nekem és mid nincs neked – vagy mit próbálok megszerezni.

Szükségünk van szolgálatokra, ahol az Úrnak szolgálunk és dicséretet énekelünk Neki. Akkor Isten jelenlétének hatalmas megnyilvánulásait fogjuk látni napjainkban.

3. fejezet: Nem kell aggódnod

„Semmi gondot ne hordozzatok! Ellenkezőleg! Kéréseiteket minden imádságotokban hálaadásotokkal együtt ismerje meg az Isten!” (Csia)

„Semmi felől ne tépelődjete, hanem minden imádságban és könyörgésben hálaadással terjesszétek Isten (f)elé kéréseiteket” (Vida)

„Ne aggódjatok semmiről; hanem minden imádságban és könyörgésben hálaadással szálljanak kéréseitek az Isten elé.” (Soós)

(Filippi 4,6.)

„minden gondotokat vessétek rá, mivelhogy törődik veletek (gondoskodik rólatok),”

(1.Péter 5,7. Vida)

A Zsoltárok 37,5. így szól:

„Hagyjad az Úrra a te utadat, és bizzál benne, majd Ő teljesíti.” (Károli)

„Tárd fel az Úr előtt utadat, bizzál benne, Ő majd eligazít.” (Káldi)

„Ajánld utadat az Úrnak, remélj benne, s ő irányít majd.” (Katolikus)

Jézus ezt mondta:

„Ezért mondom nektek: ne hogy aggódva tépelődjetelek lelketek (megélhetésetek) felől, hogy mit esztek és mit isztok, sem testetek felől, hogy mibe öltöztök. Nem több-e a lélek az edelnél (tápláléknál) és a test az öltözetnél (ruhánál)? Nézzétek az ég madarait (tekintsetek az ég madaraira), nem vetnek, nem is aratnak, magtárakba sem gyűjtenek és égi Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e drágábbak (különbek, többet érők) náluk? Ugyan hát ki adhat közületek életéhez (termetéhez) tépelődésével (aggódásával) egy arasznyit is?” (Máté 6,25-27. Vida)

Jézus azt kérdezi, ki az, aki aggódással megváltoztathat valamit is?

Lukács feljegyzte: *„Ezért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel öltöztessétek.” (Lukács 12,22. Csia)*

Pál azt mondta a Filippi 4,6-ban: *„Semmi felől ne aggódjatok (tépelődjetelek)!” – vagy: „Semmi gondot ne hordozzatok!”*

A Magyarázó (Amplified) Biblia így szól: *„Ne nyugtalankodjatok, se ne aggódjatok semmi miatt.”* Az emberek túl sokszor azért akarnak imádkozni, hogy rávegyék Istent, tegyen valamit aggodalmaikkal. Isten viszont neked mondja, hogy tegyél valamit velük. Azt mondta: *„Semmiért ne nyugtalankodjatok.”*, avagy: *„Ne aggódj, se ne izgulj semmi miatt.”*

Amíg meg nem teszed ezt az első lépést – amíg nyugtalankodsz és aggódsz –, addig megsemmisíted imádhatóságát. Nem vetted terhedet az Úrra. Még mindig te tartod. Ha pedig te a tartod, akkor Isten nem tartja.

Minden gondod Őrá vetése nem olyasmi, amit naponta teszel. Ez egy egyszer, s mindenkorra ügy. Ez a helyzetet a kezébe teszi. Az Úr sokat tudna tenni értünk, de gyakran nem hagyjuk Őt, mert nem követjük szabályait, amelyek az ima működését kormányozzák. Aztán csodálkozunk, miért nem jönnek össze a dolgok.

Ha terhedet az Úrra veted, Ő átveszi. Nem te hordozod. Nem járkahtsz többé aggodalmaidról beszélve. Sokan nem akarnak megszabadulni aggodalmaiktól. Azt állítják, hogy akarnak, de valóban nem így igaz. Ha megszabadultak terheiktől, akkor nem lenne ok arra, hogy az emberek részvétet érezzenek irántuk. Nem lenne miről beszélniük. Teljesen abba kellene hagyniuk a beszélgetést.

Évekkel ezelőtt, amikor a betegágyat nyomtam, Isten ezzel kapcsolatosan kezdett el először foglalkozni velem. Abba kellett hagynom az aggódást, mielőtt el tudtam venni a gyógyulást testem számára. Sokan ezért nem gyógyulnak meg. Néha az aggodalom tartja őket betegen. A tünetek bármely eltűnése csak időszakos lesz, mert a betegség oka még jelen van.

Azt gondolhatod, hogy egy 15 éves fiú nem tud aggódni. A gyerekek viszont szüleik másolatai és az én nagymamám és anyám világbajnok aggódók voltak. Mint gyerek, tudtam, hogy ők mindig aggódnak. Szívbeteg voltam és nem tudtam kint szaladgálni és játszani, mint a többi gyerek. Bent kellett maradnom anyámmal és nagymamámmal. Hallottam, hogy panaszkodnak és aggódnak, nagyon fiatalon megtanultam aggódni.

Teljes gondotokat – összes aggodalmakat, összes idegeskedni – valótokat, összes problémákat egyszer s mindenkorra – Őrá vessétek, mert Ő szeretettel gondoskodik rólatok és figyelmesen törődik veletek.

„minden gondotokat vessétek rá, mivelhogy törődik veletek (gondoskodik rólatok),”

(1. Péter 5,7. Vida)

Egyik este egy szolgálat után egy asszony odajött hozzám és így szólt: *„Szeretném, ha egyetértene velem imában valami felől. Az élet terhei – a gondok, aggodalmak az életben – egyszerűen oly nehezek, hogy nem tudom hordozni őket.”*

Sírni kezdett. Őszintén mondta: *„Szeretném, ha imádkozna Istenhez, hogy vagy adjon nekem kegyelmet e terhek elhordozásához, vagy kb. a felét vegye el. Kb. a felét tudom hordozni – egyszerűen nem tudom mindezt hordozni.”*

„Kedves testvérnő – feleltem, nem kell ezért imádkoznunk – már meghallgattak minket a mennyből. Isten Igéje nekünk szóló üzenet a mennyből. Az Ő Igéje nem lehetne biztosabb, ha egy angyal hirtelen lejönne ide és ujjával egy gránitkockára írná: ISTEN IGÉJE ÖRÖK.”

A hölgy döbbsentnek látszott.

Kinyitottam Bibliámat az 1. Péter 5,7-nél és megkértem őt, hogy hangosan olvassa fel. Olvasta: „minden gondotokat vessétek rá, mivelhogy törődik veletek (gondoskodik rólatok),”.

Aztán így szóltam: „Nem imádkozhatok Istenhez, hogy adjon önnek kegyelmet gondjai és aggodalmi elhordozásához. Isten nem akarja, hogy ön hordozza ezeket. Azért sem imádkozhatok Istenhez, hogy vegye el a felét, mert Ő azt sem akarja, hogy a felét hordozza. Ő azt akarja, hogy mindet vesse őrá!”

„Nem tudom ezt megtenni!” – mondta.

Így feleltem: „Testvérnő, Isten nem mondja önnek, hogy olyasmit tegyen, amire képtelen, Ő igazságtalan Isten lenne, ha ezt tenné, ön már évek óta imádkozik ezért és sose kapott választ. Nem így kell a problémát megoldani. Úgy oldja meg ezt, hogy megteszi, amit Isten mondott.”

„Igen – válaszolta ő, de ön nem tudja, nekem milyen aggodalmaim vannak.”

„Isten viszont tudja – vágtam vissza, Ő tudja és megérti, Ő pedig azt mondja, hogy minden gondunkat vessük Őrá.”

Úgy tűnt előttem, hogy egy ember örülne, ha megtalálná ezt a verset a Bibliában és felvillanyozná, hogy az alapján cselekedhet. E hölgy viszont megfordult, elment és így szólt: „Nem tudom feladni az aggodást.”

Némelyek elégedettek ama tudattól, hogy Isten ismeri és megérti problémáikat. Tovább ragaszkodnak azonban gondjaikhoz, tehát nem kapnak szabadulást. Nem elég, hogy Isten gondoskodik és megért. Tovább kell cselekednünk azt, amit Isten mondott - minden gondunkat Rá kell vetnünk, mert Ő gondoskodik rólunk. Ez a rábízásnak, gondjaink és terheink őrá vetésének imája.

Még a betegágyon megtértem és megígértem Istennek, hogy soha semmiben nem fogok kételkedni, amit Igéjében olvasok. Továbbá azt mondtam: „Ahogy olvasom az Igét és jobban értem, megígérem, hogy gyakorlattá teszem.”

Olvastam a Máté 6,26. versét: „*Ne aggodalmaskodjatok a ti lelketek felöl...*” A Bibliában, amit olvastam, volt egy lábjegyzet, ami elárulta nekem, hogy a görögben az áll: „*Ne aggodjatok a holnap felöl.*”

Egy másik utalás így szólt: „*Ne aggodjatok, ne legyetek tele gondnal.*” Én tele voltam gondnal, aggodalommal és félelemmel. Nemcsak majdnem halott voltam, hanem majdnem az aggodás jelentette a sírig hátralévő utamat!

Lelkiismeretem bántott, mert nem gyakoroltam az Igét. Amint az Úr foglalkozott velem, úgy tűnt, a szavak kiugranak a Biblia lapjairól. Mégsem gondoltam, hogy tudok élni aggodalom nélkül - gondterheltség nélkül -, tehát bezártam Bibliámat. Amikor ezt tettem, sötétségbe jutottam. Újra kinyitottam az Igét és próbáltam olvasni úgy, hogy ezt a verset kihagyom.

Addig minden egészen világos volt és áldásos, amit olvastam, de most az egész sötét és homályos volt előttem. Nem fogsz több fényt kapni (vagy értelmet), amíg nem jársz ama fényben, ami már a tiéd. Ne aggódj olyan dolgok miatt, amelyeket nem értesz Isten Igéjében, feltétlenül gyakorold azt, amit tudsz. A többi dolog majd gondoskodik magáról.

Tovább olvastam. Az Antikrisztusról tanultam. (Ez egyáltalán nem zavart engem.) Bűntudatom volt azonban, mert nem gyakoroltam az Igét. Végül elköteleztem magam Istennek.

Azt mondtam: „Istenem, bocsáss meg a nyugtalankodásért és azért, hogy tele voltam aggodással. Bocsásd meg a gondterheltséget és az elbátortalanodást. Bocsásd meg a rosszkedvet és az önsajnálatot. Bocsásd meg a „szegény, öreg én” magatartást. Tudom, hogy megbocsátasz nekem, megígérted, hogy megteszed, ha bűnt vallok. A mai naptól – mivel megbocsátottál nekem –, megígérem, hogy soha többé nem aggódom. Soha többé nem leszek tele gondnal. Soha többé nem leszek szomorú. Soha többé nem nyugtalankodom. Soha többé nem bátortalanodok el.

Sok év eltelt, mióta így elköteleztem magam. Bár megvallom, hogy súlyos kísértések értek éppúgy, ahogy téged, de nem aggódtam. Sose voltam tele aggodalommal, és sose aggodalmaskodtam, azokban az években nem keseredtem el! Isten Igéje működik! Nem bátorítanálak semminek a megtételére, amit én nem tennék, vagy tettem meg.

Amikor 21 éves voltam, egy 23 éves gyülekezetet pásztoroltam. A gyülekezet néhány tagja 2 évvel születésem előtt kapta meg a Szent Szellem keresztségét. Megértheted, miért éreztem magam alkalmatlannak. A gyülekezetnek problémái voltak és tudtam, hogy valamit mondani kellene, de nem tudtam mit. Tudtam, hogy ha bármit mondok, az rossz lesz.

Imádkoztam: „Uram, itt problémák vannak. Nem tudom, mit tegyek. Olyan alkalmatlannak érzem magam.” Éreztem, hogy Isten Szelleme emlékeztet engem az Igére: *„minden gondotokat vessétek rá, mivelhogy törődik veletek (gondoskodik rólatok),”* (1.Péter 5,7.).

Azt mondtam: „Uram, tudom, hogy vannak pásztori kötelességeim, de ezt átadom Neked. Nem fogok aggódni. Az Igét fogom prédikálni és minden mást Rád hagyok.”

Terhem felemelkedett és végig énekeltem az utat a gyülekezetig. Isten találkozott velünk és csodálatos dolgok történtek.

Területünkön a szolgálóknak közösségi összejövetele volt minden hónap első hétfőjén. A prédikátorok terheikről, gondjaikról, felelősségükről és aggodalmaikról beszéltek. Gyakran megkérdezték, tőlem: „Hogy megy a csata?” (Mindannyian ütközetet vívtak, de nekem semmilyen csatám nem volt. Enyém a győzelem volt! A csatában levő emberek még nem győztek. A csata az Úré, a győzelem a miénk.)

Itt voltak ezek a prédikátorok hosszú, lógó arccal, gondjaikról és gyülekezeti problémáikról beszéltek. Egyikük azt mondta nekem később: „A hited megítélt minket, amikor integettél és azt mondtad: Emberek, egy gondom sincs! A dolgok nem is lehetnének jobbak!”

Némelyek fejüket rázták és így szóltak: „Szegény fiú – nincs elég esze ahhoz, hogy aggódjon.” Az az igazság, hogy túl sok eszem volt – túl sok bibliai értelmem, ahhoz, hogy ne aggódjak! Ha gondjaimat az Úrra vettem, akkor nem én hordoztam őket, hanem Ő. Nem mondtam, hogy nem léteztek a problémák. Azt mondtam: „Nekem nincs gondom.”

Egyik pásztor azt mondta: „Ez hazudik. A szomszédjában pásztorokod és jobban ismerem őt, mint ti, többiek. Tudok a gyülekezetében lévő problémákról.”

Én viszont közbeszóltam e szavakkal: „Emberek, nekem nincs gondom.”

Nem volt. Egyszer s mindenkorra az Úrra vettem őket. Te is megteheted!

4. fejezet: Az egyesült ima eredményeket hoz

„Amikor pedig elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és hírül adták, amiket a főpapok és a vének szóltak hozzájuk. Azok pedig amint meghallották, egy szívvel-lélekkel (hasonló érzéssel) felemelték hangjukat az Istenhez és ezt mondták: ... és most Uram, tekints rá a fenyegetéseikre és add a rabszolgáidnak, hogy minden bátorsággal szólják a te szavadat (Igédet); azáltal, hogy nyújtsd ki kezedet gyógyításra és jelek és csodajelek legyenek a te szent szolgálóidnak, a Jézusnak neve által.”

(Apcsel.4,23-24.29-30. Vida)

Jó barátok közt lenni, amikor bajban vagy. Jó imádkozni tudó emberekkel lenni. Péter és János ezt igaznak találta.

Egyik nap, ahogy Péter és János templomba tartott és átment az Ékes kapun, láttak egy embert, aki naponta ott ült és koldult. Péter azt mondta a férfinak: „Nézz ránk.” A koldus felnézett és azt várta, hogy pár pénzdarabot kap.

Péter így szólt: *„Péter azonban ezt mondta: „Ezüstöm és aranyam nincsen, csak amim van, azt adom neked: a Felkentnek (Krisztusnak), a Názáreti Jézusnak nevében járj!”* (Apcsel. 3,6. Csia)

Péter kézen fogta a koldust és felemelte. A férfi járni kezdett és bement a templomba „*járt, ugrándozott, és magasztalta Istent*”. Pétert és Jánost letartóztatták, megfenyítették és megparancsolták nekik, hogy többé ne prédikáljanak és tanítsanak Jézus nevében.

Az Apcsel. 4,23-30-ban olvassuk, hogy mi történt, amikor már kiengedték őket: „*Amikor pedig elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és hírül adták, amiket a főpapok és a vének szóltak hozzájuk.*”

Jó volt imádkozni tudó barátok közt lenni.

Ha a hívők e társasága olyan lett volna, mint ma némelyek a gyülekezetekben, kineveztek volna egy bizottságot, hogy olyan eljárást folytasson, ami által elboldogulhatna a két oldal egymással. Végül is a főpapok és vének is vallásos emberek. Bár nem fogadják el Jézust Messiásnak, ugyanazon Istenben, imában és templomba járásban hisznek.

A hívők e társasága viszont nem jelöl ki semmilyen bizottságot, semmilyen eljárást se folytattak. Ezek „egy szívvél-lélekkel felemelték szavukat Istenhez. „Erő van az egyesült imában.””

Mivel különböző egyházi háttérből jövünk, néha hozzászokunk, hogy egy bizonyos módon tegyünk dolgokat. Néha azt gondoljuk, hogy mindig mindent úgy tettünk, ahogy tenni kell. Egy déli baptista gyülekezetben nőttem fel és nem voltam hozzászokva, hogy embereket halljak hangosan imádkozni egyesült imában. Gyülekezetünkben általában egy egyén vezette az imát, de gyülekezetként sose emeltük fel hangunkat.

Nagymamám viszont sok évvel ezelőtt egy régimódi metodista sátoros összejövetelen tért meg, tehát hozzá volt szokva, hogy hangosan halljon embereket imádkozni.

Később, amikor valami teljes evangéliumi emberek jöttek a városunkba és felállítottak egy sátrat, nagymamám elment összejöveteleikre. Azt mondta, nekem is el kellene mennem. Már megváltott és meggyógyult voltam, bár sose hallottam azelőtt a „teljes evangéliumi” nevet.

Odamentem egyik este és megálltam a sátoron kívül, hallgattam az üzenetet. A következő héten elmentem és az egész szolgálat alatt a sátorban voltam. Miután a szolgáló prédikált, hátrajött a tömegem át, kezet fogott az emberekkel és megkérdezte őket, hogy keresztyének-e. Gyakorlatilag mindenki az oltárhoz ment, akivel beszélt. Megkérdezte tőlem, hogy keresztyén vagyok-e. Azt feleltem, hogy szolgáló vagyok.

Azt mondta, hogy menjek az oltárhoz és imádkozzak, mert nem fog ártani, aztán tovább ment.

A mi gyülekezetünkben nem így csináltuk a dolgokat. Egy percig egy kicsit sértve éreztem magam. Sose hallottam, hogy az ima bárkinek ártott volna, tehát bementem és imádkoztam. Zavarban voltam viszont, mert ők mindannyian hangosan imádkoztak én meg csendben.

Eme ébredésből egy gyülekezet épült és eljártam a szolgálaira, mert azok serkentették hitemet. Amikor viszont lementem az oltárhoz imádkozni, messzire mentem a többiektől. Egyszer közölni mertem velük, hogy Isten nem nagyothalló. Azt felelték, hogy nem is ideges!

Ahogy gondolkodni kezdtem, visszaemlékeztem, hogy ezek az emberek tudnak az isteni gyógyulásról, az én gyülekezetem viszont nem. Ezeknek pedig igazuk volt az isteni gyógyulással kapcsolatban. Talán tudnak néhány más dolgot is, amit én nem.

Eldöntöttem, hogy végigolvasom az Apostolok cselekedeteit és piros ceruzával aláhúzom mindenütt, ahol ketten, vagy többen csoportban imádkoztak. Meg fogom látni, hogyan csinálták akkor.

Ahogy végigolvastam az Apostolok cselekedeteit és aláhúztam ezeket az Igéket, egy helyet se találtam, ahol egy csoportból egy embert megkértek volna, hogy vezesse az imát. Előre megírt imaszövegeket se találtam, sem semmi ehhez hasonló. Azt találtam, hogy a Biblia szerint ők felemelték hangjukat. Mindannyian egyszerre imádkoztak és mindannyian hangosan!

Amikor legközelebb elmentem a teljes evangéliumi szolgálatokra, a csoport közepére álltam, amikor imádkoztak.

5. fejezet: Az imádkozó Pál

„és ezért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban és jobban gyarapodjék ismeretben és minden megértésben,” (Vida)

„Azért imádkozom, hogy szeretetetek mindig jobban gyarapodjék megismerésben, mindenféle észlelésben,” (Csia)

„Könyörgök is azért, hogy szeretetetek egyre jobban gyarapodjon a helyes ismeretekben és a teljes tapasztalatban,” (Katolikus)

„És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek mindjobban és jobban növekedjék ismeretben és minden értelemben,” (Soós)

(Filippi 1,9.)

Sokszor ezt mondjuk, amikor keresztényekért imádkozunk: „Istenem, áldd meg X.Y. testvérnőt”, és „Istenem, áldd meg X.Y. testvért is, mégse találjuk sehol, hogy Pál valaha így imádkozott volna. Ez a fajta ima valóban nem tesz túl sok jót, csak felszabadítja lelkiismeretünket és azt az érzést kelti bennünk, hogy imádkoztunk.

Pál pontosan fejezte ki magát, amikor azt mondta: *„azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek mindjobban és jobban növekedjék, bővülködjék.”* Ez jó mód a keresztyénekért mondott imának, ugye? Pál a hívókért imádkozik.

Figyeld meg a Kolosszé 1,9-et:

„Ezért attól a naptól fogva, hogy ezt meghallottuk, mi sem szűnünk meg imádkozni értetek, és kérni, hadd töltsön be titeket az ő akaratának megismerése (a Szent) Szellem adta mindenféle bölcsességgel és belátással (értelemmel),” (Csia - javított)

Pál imája a kolosszéi gyülekezetért. Ha tele vagy az Ő akaratának ismeretével, akkor tudni fogod, mik mindeme áldások, amikkel az Atya megáldott téged.

Az Efézus 1,3-ban Pál így imádkozott:

„Áldott az Isten a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáld(ott) minket minden szellemi áldásban az égen túliakban, Krisztusban,” (Vida)

Ez azt jelenti, hogy Ő már minderről gondoskodott, amire szükségünk van – minden áldásról, amire valaha szükségünk lesz. Mindezek be vannak csomagolva Jézusban.

Ha így imádkozunk: „Istenem, áldd meg X.Y-t”, erre Isten ezt kénytelen mondani: „Eme imára nem tudok felelni. Ezt már megtettem, de ők nem tudnak róla.” Pál, ahelyett, hogy ezt mondta volna: „Istenem, áldd meg őket”, azt mondta: *„töltsön be titeket az ő akaratának megismerése (a Szent) Szellem adta mindenféle bölcsességgel és belátással (értelemmel),”*

Ez jó módja lenne a keresztyénekért való imának. Ugye erre van szüksége a legtöbb keresztyénnek?

Pál ezt az imát a Szent Szellem sugallatára írta. Mivel a Szellemtől ihletett, jó ima lenne arra, hogy elmond magadért. Mondhatod: „Uram, elmondom ezt az imát magamért. Az a vágyam és imám, hogy telve legyek a Te akaratod ismeretével, a Szent Szellemed adta mindenféle szellemi bölcsességgel és értelemmel.”

Úgy gondolom, Pálnak ezek a keresztyén gyülekezetekért elmondott imái bepillantást adnak nekünk abba is, hogyan imádkozunk más hívókért.

Például Pál azt írta a 2.Tesszalónica 1,11-12-ben:

„Erre gondolva imádkozunk mindenkor értetek, hogy Istenünk az elhívásra méltókká tegyen titeket, és hatalmával betöltsön titeket a jónak teljes gyönyörűségével és a hit munkájával, hogy Urunknak, Jézusnak neve ily módon bennetek megdicsőüljön, ti is Őbenne, úgy ahogy ez a mi Istenünk és az Úr, a Felkent Jézus

kegyelmének megfelel.” (Ezt akarja Isten betölteni bennünk.) Ezt a kifejezést is szeretem: „Dicsőüljön meg a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Neve ti bennetek.”

Ki gondolt már arra, hogy egy egész gyülekezetért úgy imádkozzon, hogy az Úr Jézus Krisztus neve dicsőüljön meg bennünk? Így imádkozol?

Ez nekünk egy kulcs. Meg vagyok győződve, hogy pontosnak kell lennünk egymásért mondott imáinkban.

Pál nagyon pontos és határozott volt imájában. Nézzünk meg több Igét, ahol Pál mondott valamit az imáról. A 2.Korintus 1,11. nem pontosan az ő imája a Korintusiakért, hanem Pál a segítségüket kéri az imában: „*Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben...* vagy más fordítás szerint: *legyetek segítségünkre az értünk mondott könyörgéseetekkel...*” Pál már elmondta a 10. versben a nehézségeivel kapcsolatban: „*Aki oly nagy halálból ragadott ki és ragad ki, Őbelé vetettük reményünket, hogy ezentúl is kiragad,*”

Aztán pedig így szólt: „*ha könyörgéseetekkel ti is segítségünkre lesztok, hogy aztán sok személytől sokak ajkán át szálljon föl a hála a nekünk juttatott kegyelemért.*” (11. vers)

Itt a gyülekezet imájáról beszél: „*együtt munkálkodva*”. A gyülekezet imádkozott érte, ugye? A Biblia azt mondja: „*Mert az igazságos ember erőteljes imádsága hatalmas dolgokra képes.*” (Jakab 5,16. EFO) Bátorítást kapunk, hogy imádkozzunk egymásért. Amikor az emberek bajban vannak, vagy életveszélyben – mint Pál –, akkor eszükbe kell jutnia az imádkozásnak.

A 2.Korintus 9,14-ben Pál ezt írta: „*Amikor pedig viszonzásul imádkoznak majd értetek, kívánnak majd látni titeket, mivel Isten jósága olyan bőségesen kiáradt rátok.*” Itt más, az ő társaságában levő emberekről beszél, akik szintén imádkoztak a korinthusiakért. Imádkoztak egymásért, mert fontosak voltak egymásnak.

Sokszor önző módon imádkozunk. Valójában másokat kellene az első helyre tennünk imaéletünkben. Az idő legnagyobb részében összesen önmagunkért és saját kis csoportunkért, vagy családjunkért, saját szükségünkért imádkozunk.

Nagyon hasonlítunk arra a farmerre, aki azt mondta: „Istenem, áldj meg engem, feleségemet, fiamat, Jánost és az ő feleségét, minket négyünket és senki más.” Nem mondjuk ezt így, de ha elemzed ezt, akkor kb. eddig terjed sok imánk!

Az egyénnek ki kell nyílnia mások felé, hogy segítsen nekik, ha szellemileg növekedni akar. Nem teheted magadat az első helyre. A gyülekezetnek ugyanezt kell tennie, ha növekedni és fejlődni akar.

A Filippi levélben Pál említi a filippibeli gyülekezetért való imát: „*Valahányszor rátok emlékezem, hálát adok Istenemnek.*” (Fil. 1,3.). Ez aztán remek kijelentés, ugye?

Emlékszel, mi történt Filippiben? Emlékszel arra, amikor Pál először járt ott? Éjjeli látomásban egy ember felállt és így szólt: „*Gyere át a Macedóniába és segíts nekünk.*” (Apcsel. 16,9.) Pál eldöntötte, hogy Kisászíába megy, de azt mondta, a Szellem megtiltotta, hogy oda menjen. Pál és Szilás átment Macedóniába és így először Filippiben hirdette az evangéliumot Európában. Ez történt:

„*Szombaton kimentünk a városkapun túl, a folyóhoz. Azt gondoltuk, hogy ott van az a hely, ahol az emberek imádkozni szoktak. Néhány asszony összegyűlt a folyóparton. Leültünk, és beszélgettünk velük. Volt közöttük egy asszony Thiatíra városából, akit Lídiának hívtak. Kereskedő volt, bíbor színű ruhákat árult. Ez a Lídia az igaz Istent imádkozta. Amíg hallgatta, amit mondtunk, az Úr megnyitotta a szívét, és elfogadta, amit Pál mondott.*” (Apcsel.16,13-14. EFO)

Lídia megtért a keresztyénségre és meghívta Pált és Szilást, hogy lakjanak otthonában. Pál, amíg ama városban tartózkodott, gyakran elment a zsinagógába és tárgyalt az írásokról.

Filippi utcáin egy kislány, akiben jövendőmondó, avagy pontosabban jós (püthon) szellem volt, nyomon követte Pált és Szilást és ezt mondogatta: „*Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói. Megmondják nektek, hogyan menekülhettek meg (üdvözülhettek)!*” (Apcsel. 16,17. Csia).

Tudta, kik ők, mert a benne levő gonosz szellem tudta. (Ki akarja viszont, hogy az ördög tanúskodjon mellette?)

Végül egyik nap Pál megfordult az utcán és kiűzte belőle az ördögöt (szellemet) – ezzel lehetetlenné tette örökre, hogy a lány jósljon. Gazdái megharagudtak és letartóztatták Pált és Szilást. Levetkőztették, megverték és bebörtönözték őket. Ők éjfélkor imádkoztak és dicséretet énekeltek Istennek, ahogy korábban megtudtuk.

Ez a filippibeli gyülekezet üldözésben született, mégis ezt mondja Pál: „*Valahányszor rátok emlékezem, hálát adok Istenemnek.*” (Fil. 1,3.). Amikor helyes távlatból nézed a dolgokat, minden próbáért hálát tudsz adni Istennek. Én mindig megköszönöm ezeket Istennek. Megköszönöm Neki a próbát, amikor benne vagyok és megköszönöm neki, amikor túl vagyok rajta, nem azért, mert vége, hanem mert megvan az az előjogom, hogy Istent húnek bizonyítsam.

A hívőknek tele kell lenniük örömmel és szeretettel, ahogy a szivacs tele van vízzel. Aztán, amikor az ördög nyomást tesz rád, csak az öröm és szeretet szivárog ki belőled, a zúgolódás és panasz helyett!

„*Mindenkor, minden könnyörgésemben mindnyájatokért örömmel könnyörgök, amiért közösséget vállaltatok az örömhír hirdetésében, az első naptól fogva mostan(á)ig,*” (Fil. 1,4-5. Vida).

Amikor Pál és Szilás a filippibeli börtönben ült, imádkozott és dicséretet énekel Istennek. Bárki énekelhet dicséretet Istennek a szabadulás után, ennek megtételéhez nem kell hit. Pál és Szilás viszont éjfélkor énekel dicséretet Istennek, amíg a baj közepén ült. Így kellene ennek lennie!

Pál több dolgot mond, ami kulcsot ad nekünk ahhoz, hogy imádkozzunk másokért és ahhoz, milyen magatartással imádkozzunk. Ezt írta a rómaiaknak:

„*Mert az az Isten, akinek Fia örömezetének hirdetésével szellememben szolgálok, a tanúm arra, hogy imádságaimban mindenkor szakadatlanul emlegetlek titeket. Könyörgök is azért, hogy Isten akaratával valamiképpen már jó út nyíljen számomra hozzátok. Mert epedve vágylak látni titeket, hogy a kegyelemnek egy s más szellemi ajándékát közölhessem veletek a ti megszilárdításotokra, helyesebben, hogy köztetek ti is, én is kölcsönös bátorítást kapjunk azon a hiten keresztül, mely bennünk van, bennetek és bennem.*” (Róma 1,9-12. Csia)

A 9. versből látjuk, hogy Pál sose felejtett el imádkozni a rómaiakért. (Ezt, ugye, könnyű elfelejteni?) Amikor imádkozott értük, egyik kéréseként említette, *hogy Isten akaratával valamiképpen már jó út nyíljen számomra hozzátok.* Áldássá akart tételni a számunkra, szellemi dolgokat akart átadni nekik.

Aztán újra olvassuk Pálnak az efézusiakért elmondott imáit. Ezek a Pál által elmondott leghosszabb imák, részletesebbek, mint a többi levelében lévő imák.

„*Nem szűnök meg hálát adni értetek, említést téve rólatok imádságaimban, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene a dicsőség Atyja adja nektek a bölcsességnek és a kijelentésnek Szellemét, hogy megismerjétek Őt, fénytel teljenek meg szívetek szemei, hogy megtudjátok, mi az Ő elhívásának (elváró) reménysége (és) milyen nagy az Ő sorsrésze dicsőségének gazdagsága a szentekben, és milyen az Ő hatalmának mérhetetlen nagysága rajtunk hívőkön, megtartó erősségének bennünk munkálkodása szerint, amelyet Krisztusban munkált, amikor életre keltette a halottak közül és jobbjára ültette az egeken túliakon, felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és hatóerőn és uraságon és minden név fölé nemcsak ebben a (világ)korszakban (aionban), hanem az eljövendőben is, és mindent lábai alá vetett és Őt adta főül mindenek felett a (kihívott) gyülekezetnek (ekléziának), amely az Ő test(ület)e és a teljessége annak, aki mindeneket betölt mindenekkel (teljessé tesz),*” (Efézus 1,16-23. Vida)

Pál imádkozott, hogy az efézusiak szívükben kapják meg Isten ismeretének kinyilatkoztatását, hogy a belső emberük megvilágosodjon.

Az egyik fordítás így szól: „*szívetek szemei, avagy szellemeitek...*” (Ef. 1,18.). Pál nem észbeli értelmükért imádkozott, mert tudjuk, hogy emberi (észbeli) felfogással lehetetlen megragadni annak jelentését, amit Pál itt mondott a Szent Szellem sugallatára. Tudjuk, hogy az Ige azt jelenti, amit mond, de meg kell kapnunk annak kinyilatkoztatását szívünkben.

Óriási lépéseket tettem a szellemi életben, amikor ezt az efézusi imát kezdtem magamért mondani. Utolsó pásztorokodásomkor Texasban az 1947- 48-as tél alatt órákra, sőt napokra bezárkóztam a templomomba úgy, hogy ki sem jöttem.

Bibliámat e részinél kinyitva az oltárral tettem és majdnem mindig, amikor bementem, letérdeltem és elmondtam ezt az imát magamért.

Azt mondtam: „Nos, Uram, Pált Isten Szelleme serkentette, hogy elmondja ezt az imát és Isten Szellemének sugallatára is írta le. Elmondom ezt önmagamért. Mindenütt, ahol Pál a „ti” szót írta, én az „én” szót tettem be. Ahol azt írta: „Imádkozom, hogy szívetek szemeit...” ott én azt mondtam: „Imádkozom, hogy szívem szemeit...”

Aztán a következő imához lapoztam az Efézus 3,14-21-ben és azt is elmondtam önmagamért. Mivel egyszerre órákig voltam ott, 2-3 óránként elmondtam eme imákat – talán naponta fél tucatszor.

„Ezért meghajtom térdeimet az Atya előtt, Akiből minden atyafiság az egekben és földön a nevét nyerte, hogy adja meg néktek a dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék Szelleme által a belső ember bennetek, hogy lakozzék Krisztus a hithűség által a szívetekben, szeretetben gyökerezzetek meg és vessetek alapot, hogy fel bírjátok fogni minden szentekkel együtt, mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység, és megismerjétek a Krisztusnak az ismeretet (értelmet) felülmúló (meghaladó) szeretetét, hogy betel(jesed)jete az Isten egész teljességébe (hatolva). Annak pedig, aki képes mindent megtenni, azon felül is, amit kérünk és megértünk a bennünk munkálkodó hatóerővel, annak legyen dicsőség a (kihívott) gyülekezetben (ekklézsiában) és Krisztus Jézusban a (világ)korszakok-(világ)korszakába nyúlóan nemzedékről nemzedékre. Ámen.” (Vida)

Egyik nap az Úr szólt hozzám, mialatt az oltárnál imádkoztam. Azt mondta: „El foglak vinni téged kinyilatkoztatásokra és látomásokra.” Ezután azonnal az Igével egybehangzó kinyilatkoztatások kezdtek jönni.

Valójában oly gyorsan jöttek, hogy azt mondtam feleségemnek: „Mi a csudát prédikáltam az elmúlt 15 évben?” Annyit tanultam és annyi új ismeretet kaptam a Bibliából, amíg ezen imákat térdemen elmondtam Isten előtt, hogy úgy tűnt, azelőtt semmit sem tudtam.

Amikor értelmed (szó szerint szíved) – szellemed – szemei megvilágosodnak, akkor pár napon vagy héten belül haladhatsz többet szellemileg, mint 15 év bibliatanulmányozás és prédikálás alatt. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell tanulmányoznunk, én még mindig tanulmányozom az Igét! Azt mondom viszont, hogy ezek az imák jók arra, hogy elmondd őket magadért.